

REVEL

*Egyre nő a feszültség
a Pophercegnő és a
Rockkirály között*

*fine
selection*

USA Today bestselleríró

SHEY STAHL

S H E Y S T A H L

REVEL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Nem tudta, milyen gonosz állattal van dolga,
ezért nem félt tőle.*

PIROSKA ÉS A FARKAS

LEJÁTSZÁSI LISTA

- Closer* – Nine Inch Nails
Dragon on My Back – Queen
Without Me – Halsey
Comedown – Bush
Keep Me – The Black Keys
Bad Liar – Imagine Dragons
Lie to Me – 5 Seconds of Summer
Woman – Mumford & Sons
Table for One – AWOLNATION
Tennessee Whiskey – Chris Stapleton
Black Velvet – Alannah Myles
Caught Out In the Rain – Beth Hart
Such A Simple Thing – Ray LaMontagne
You Say – Lauren Daigle
Bird Set Free – Sia

PROLÓGUS

ROLLING STONE

ZENEI HÍREK

Egyre nő a feszültség a Pophercegnő és a Rockkirály között

Szerző: RACHEL RUSHING

„Milyen Taylan?”

Ha nem egy barlangban éltél az elmúlt tizenennyolc évben, amíg ez a kis vörös háromévesen felbukkant, és meghódította Hollywoodot, tisztában vagy vele, kicsoda Taylan Ash.

A zenekar tagjai nevetésben törnek ki, amikor emlékeztetem őket, ki nyerte a legtöbb díjat.

„Megdugnám” – jelentette ki Revel Slade, a Revved frontembere a Grammy-díj átadóján. Taylan Ashre célzott. „De a dalszövegei semmi másról nem szólnak, csak hogy még senki nem szakította le a virágát.” Az áskálódást Ash legújabb kislemeze, a *Szerelem újrajátszása* hívta életre, de a pletykák szerint a valódi ok, amiért Slade neheztel rá, az az Ash apja és zenei producere, Jory Ash, valamint Slade exé, Hensley Shaw

közötti se veled, se nélküled kapcsolat. Állítólag Slade és Shaw kapcsolata véget ért az Ash Records vezérigazgatója és a Hensley közötti viszony miatti botrány végett, bár ők ezt nem erősítették meg.

Bármi legyen is a szakítás oka, Slade nem fogta vissza magát, amikor a véleményét kérdeztük a *Szerelem újrajátszásáról*, miután a húszéves pophercegnő az est folyamán a negyedik Grammyjét zsebelte be a legjobb szólóprodukció kategóriában.

Ashnek is megvolt a maga véleménye.

„A sok drogtól és alkoholtól nyilván egyre nehezebben ismeri fel a jó zenét. Annyira szánalmas. Nagyon tisztellem a Revvedet és mindent, amit zenekarként elértek, de sokkal jobbak lehetnének Revel Slade nélkül. Régóta úgy gondolom, hogy ő csak egy seggfej.”

A két ikon, a rockkirály és a pophercegnő közötti feszült kapcsolat a Grammyn történt összetűzésük óta sem rendeződött, azonban pár órával ezelőtt szivárgott ki a hír, hogy ők lesznek a fő fellépői az ősszel és télen megrendezésre kerülő világ körüli *Egy Hullámhosszon* turnénak, amelyen összesen hét rock-, pop- és countryzenekar lép majd színpadra. A bennfentesek azt mondják, a műsort Slade dühkitörései teszik majd igazán felejthetetlenné.

A rajongók kíváncsian várják mind a zenei, mind a magánéleti fejleményeket az előadókról.

1. A SÁRKÁNY A HÁTAMON

REVEL

NEM TITOK, hogy egy rohadt nagy sárkány van a hátamra varrva. Az igazat megvallva, erről a tetkóról beszélnek a legtöbbet a zeneparban.

Miért? Mert nincs jobb témájuk? Talán. De jóval valószínűbb, hogy a története érdekli őket, amit még soha senkinek nem mondtam el, helyett mélyen elrejtettem a megírt dalszövegeimben. A jelentését pontosan még senkivel nem osztottam meg, de mindig ez az első kérdés, amivel szembekerülök. Én pedig folyton valami baromságot válaszolok.

Ez a módszerem.

Hárítok.

Elrettentek.

Terelek.

Hazudok.

A gondolataimból a „Színpadra, srácok!” felszólítás zökkent ki.

Utálom, amikor megmondják, mit csináljak. Nem ismerek olyan fickót, aki élvezné. Nem mintha számítana, de én azért a „nem akarom” szavakkal tiltakozom.

Liz Barns, a menedzserünk, kitessékel, mintha nem lenne más választásom. Mindketten tudjuk, hogy tényleg nincs, de hülye leszek megkönnyíteni a dolgát.

– Ha kiadsz egy lemezt, akkor interjút is kell adni. Ezzel jár, ha ti vagytok az ország legnagyobb rockbandája.

És igaza van. Régóta nincs jogom saját döntéseket hozni. Ha a világ legmenőbb együttesében zenélsz, nem sok beleszólásod van abba, milyen irányba halad az életed vagy akár a napod. Ha a zeneiparban vagy, és pénzt hozol, jó eséllyel abban a percben eladtad a lelked az ördögnek, amint odafirkantottad a nevedet a pontozott vonalra. Ha nem egy olyan lemezkiadóval dolgozol, amin a te neved áll, akkor baszhatod. Ha szerencséd van, legalább egy Grammyvel azért megkínálnak.

Amikor a zenekarunk befutott, és a saját bőrömmön tapasztaltam, milyen, ha mindenki téged figyel, évekig próbáltam kihátrálni belőle, de végül csak azt értem el, hogy mindenkinek – nekem is – még rosszabb lett. Azoknak van igaza, akik szerint a rocksztárok kibíratatlanok. Nekem elhihetitek, én is az vagyok, így tudom, mennyire lehet őket elviselni, és mennyire szeszélyesek.

A rocksztárlétről valószínűleg vad éjszakák, állandó utazás, rajongók, szex, drogok és számolatlan pénz jut az eszetekbe. Ez mind benne van, de te közben mégis ezek árnyoldalán rágódsz. Ok-okozat gyakorlatilag. És mi az igazság? Alig kezded megszokni a reflektorfényt, és máris sóvárogsz a sötétség biztonságot nyújtó karjai közé.

Volt már olyan, hogy leültetek és számoltátok a szívveréseteket?

Bizarr kérdés, tudom, de csináltatok már ilyet?

Gondolom, most épp ki akarjátok próbálni, igaz?

Én már csináltam párszor. Egyszer Dél-Amerikában egy sráctól kaptam valami durva cuccot. Először azt hittem, ecstasy, de már

nem vagyok biztos benne. A mai napig fogalmam sincs, mi a szart adott. Amúgy is szar a memóriám, és az sem használt, hogy elszívtam azt a vackot, de bármi volt is, a következő tizenkét órát azzal töltöttem miatta, hogy a szívverésemet számoltam. Hiszitek, vagy sem, a mai napig emlékszem a számra. Hetvennégyezer-egyszázhatvanig jutottam. Plusz-mínusz néhány. Ezután képszakadás; átaludtam három napot, majd magamhoz térve azt haluztam, hogy van egy sárkány a hátamon. A mai napig érzem, hogy velem van az a tűzokádó szörnyeteg. Lesben áll mögöttem, arra várva, hogy felébredjek ebből a szörnyű rémálomból, és elpusztítson. Attól a perctől kezdve teljesen más emberré váltam. Ez a tetkóm sztorija.

Talán nem is ez az élmény formált át, hanem azok, amik még azon a dél-amerikai turnén történtek. Valószínűleg ebben van a több igazság, de nem szívesen beszélek életem tizenhetedik évének azon három hónapjáról. Az enyhe kifejezés, hogy megváltoztatta az életemet. Abban a három hónapban elvesztettem azt a csöpp ártatlanságot is, ami még maradt bennem. Be kell vallanom előtte sem bővelkedtem benne. De a három hónap, amit alkoholisták és bűnözők társaságában töltöttem, akik közben a legjobb barátaim lettek, valóban megváltoztatta a nézeteimet. A nappalokat betépve, az éjszakákat szétcsúsztatva töltöttük; haraggal és önteltséggel palástoltuk az érzelmeinket. Ez azóta is nagyon jól megy, csak időközben talán még erőszakosabb is lettem.

A szívem hevesen ver, emlékeztetve arra, hogy nem ott vagyok, ahol akarok. A szívemnek mindig is jó érzéke volt az ilyesmihez.

Körülnézek, felmérem a környezetemet. Sötét falak, mikrofonok, vezetékek, bedobozolt felszerelés és hihetetlenül kényelmetlen székek. Bosszúsan kifújom a levegőt. Mindig ezt csinálom, amikor egy stúdióban ragadok úgy, hogy nem zenélünk. Ez most éppen egy

rádióstúdió. Nem tudnám megmondani sem azt, hogy melyik városban vagyok, sem a két riporter nevét, akik épp az interjút készítik velünk. Ezek a rádióinterjúk sokkal rosszabbak, mint a szokásos promós szar, amit a lemez kiadásakor kell végigszenvedni. Azt gondolnád, hogy ha megjelenik egy új dal, a sajtó a zenéről érdeklődik majd, de rohadtul nem. Tízből tíz alkalommal átcsapnak személyeskedésbe, és pontosan ez a bajom velük.

Nem szeretek magamról beszélni. Az tény, hogy olyan arrogáns vagyok, amilyennek a zeném alapján gondolnak, mivel tudom, én vagyok az egyik legjobb – de meghúzom a határt a zenénél. Egyébként is, ki a franc akar bármit is tudni rólam? A szüleim meghaltak négyéves koromban, a bátyám lelépett, a fickó, akire felnéztem, alkesz volt, és egy déli nő nevelt fel, aki seprűvel gypált. Ehhez képest szerintem egész sokra vittem. Csak hogy tisztázzuk, Oma minden ütését megérdemeltem. Nagy franc voltam.

És mellel kibaszottul utálom az interjúkat. Az egész egy baromság. Ha sztorit akarsz, gyere el a koncertre, figyeld a szöveget, hallgasd a zenét, aztán kürtöld világgá, mit szűrtél le belőle! Nem igazán érdekel, és valószínűleg nem fogom elolvasni.

Nyers vagyok? Meglehet.

– Revel... – A koszos körmű férfi sóvár mosollyal indítja a kérdést. – Nehéz éven vagy túl.

Rámeredek. Most kérdez is valamit, vagy csak megállapítja, hogy ez az év maga volt a pokol? Az volt? Emlékszem egyáltalán az előző évre?

Visszagondolok, de csak egy dolog jut az eszembe.

Hensley Shaw és Jory Ash. Vicces dolog ez az adrenalin. A semmiből bukkan élő, és halálos bűnnek kell tekinteni. Vagy még inkább halálos élvezetnek. Akárhogy is, az adrenalin táplálja a korábban

említett sárkányt. Nincs most kedvem bármi ilyesmivel baszakodni, és főleg *nincs* kedvem interjút adni.

Nem tudom, hogy hívják ezt a fazont, és őszintén, nem is számít. Észrevettétek ti is, ahogy a pulzusom emelkedik, és az adrenalin, amiről beszéltem, előtérbe lép? Száguld az ereimben, és azzal fenyeget, hogy átveszi az irányítást, mert a fejemben úgy gondolom, hogy ha válaszolok erre a faszágra, azzal megfelelek neki.

Márpedig utálok másoknak megfelelni. A szabályok és én nem vagyunk puszpajtások. Sosem voltunk. Nem bírom, ha valaki megmondja, mit kéne vagy nem kéne csinálnom. Ez az oka, hogy Oma a szart is kiverte belőlem. Az életem nagy részében tiszteletlen kis seggfej voltam – valószínűleg még most is az vagyok. Ilyen vagyok, amióta elég idős lettem, hogy megértsem, mit jelent megfelelni, és betartani a viselkedési szabályokat. A nagymamám, Oma folyton azt hajtogatta: „Rev, belőled vagy egy hatalmas ember lesz, vagy börtönben végzed.” Igazából mindkettő beigazolódott. Úgy, ahogy.

Már a tizedik születésnapom előtt ültem fogdában, és kétségtelen, hogy azóta sem jártam az egyenes úton. Az a valami, amit a mostani életemnek nevezek, inkább meredek hegyoldalra hasonlít. Huszonnégy éves vagyok, mostanra több mint húszmillió lemezt adtam el, felforgattam a világot, szülők rühellnek, amiért apuci kicsi lányát megrontottam, és jóval többet piáltam, mint kellett volna. Kokaint szívtam, kocsikat zúztam le, összerúgtam a port a bandatagokkal, újságírókkal, nőkkel, a családdal, és mindezek mellett szerelmes voltam egy nőbe, aki teljesen tönkretett.

És ha esetleg ebből nem lenne világos, milyen kibírhatatlan vagyok, még a változást is utálok. Tudom, azt hiszitek, teljesen őrült vagyok. De csak várjatok! Mire a végére érek, gyűlölni fogtok majd, de *talán* meg is fogtok érteni.

Lehet egy szörnyeteg szeretetre méltó?

De ezúttal, a jelenlegi helyzetemben a gyűlölet egy új szintje lép érvénybe ezzel a DJ-vel. Fogadok, hogy Tednek hívják. Még soha nem találkoztam olyan Teddel, akit bírtam volna.

Az egész együttes itt van, de mint általában, ezek most is a lázadó énekes sztorijára kíváncsiak. Nem válaszoltam az előző kérdésre, úgyhogy a fickó most más módot választ, hogy tovább bosszantson. Már megtanultam, hogy ha valakit igazán ki akarsz hozni a sodrából, akkor dőlj hátra, és inkább csak figyelj ahelyett, hogy reagálnál. Íme egy kis bölcsesség. Mindig attól féljete, aki a legnyugodtabb.

A DJ – minden bizonnyal Ted – felém fordul, és gyűlölködő mosolyt villant.

– Revel, az a pletyka járja, hogy nem jössz ki a Revved tagjaival.

A Revved többi tagja rám néz, és a reakciómat figyelik. Nem osztom a kérdés miatti aggodalmukban. Hangosan kifújom a levegőt. Mindig ezt csinálom, amikor a kérdések közvetlenül felém irányulnak ezeken a seggnyaló találkozásokon, amikor lényegében mi könyörgünk a rádióállomásoknak, hogy tolják le a dalainkat a hallgatók torkán.

Bár Ted feje fölött elég világos „Tilos a dohányzás” felirat pompázik, azért én bedugok a számba egy cigarettát, és rágyújtok.

– Itt nem lehet dohányozni – emlékeztet valaki.

– Én is tudok olvasni – morgom, és beleszívok a cigarettába. Majd előrehajolok, és a füstöt egyenesen Ted arcába fújom. A szívem hevesen ver, de nem az idegességtől vagy a bosszúságtól, hanem attól, hogy ez a fazon pikáns részleteket próbál kihúzni belőlem. Oké, igazából fel is bosszantott, ráadásul a szívem attól a kis csíkocskától is ugrál, amit alig tizenöt perce szívtam fel a mosdóban. De tök

mindegy, csak rá kell nézni erre a faszkalapra a mikrofonnál. Úgy bámul rám, mintha kötelességem lenne kitálalni neki arról, miért nem jövünk ki a Revved tagjaival. Azt várja tőlem, hogy bevezetem a zenekarom titkaiba. A zenekaréba, amit tizenhat éves koromban alapítottam, és a mai napig én vezetek.

Várom a következő kérdést; némán ösztönzőm a fickót, hogy hergelje fel a szörnyeteget. Engem. De amikor nem érkezik következő kérdés, feladom.

– Tényleg vannak ilyen pletykák? Ezt akarod kérdezni? Vagy igazából arról akarsz tudni, hogy *miért* nem jövünk ki? És ki mondja, hogy nem jövünk ki?

– Engem az érdekelne, hogy ez csak pletyka-e – pontosít remegő hangon.

– Miért? – Összeszorítom az állkapcsom. Az adrenalinlöket beüt a gyomromba.

– Mit miért?

– *Miért* kérdezed?

Szaporán pislogva mered rám, és mind jobban összevonja a szemöldökét, amiből arra következtetek, hogy egyre inkább kezdem kihozni a sodrából.

– Miért bújsz ki kérdéssel a kérdések alól?

Megpróbálok felállni, amivel lelököm a vizesüvegeket a földre; már indulnék leverni egyet ennek a fazonnak, de akkor Deacon meg-rántja a dzsekimet.

– Elég legyen! – Hadonászik, és a tág pupillámra mered.

A slágerünk dalszövege jut az eszembe; az állandó áskálódás, amit ezektől a seggfejektől le kell nyelnem, akik állítólag a családom. Amikor néhány hónapja az életem darabokra hullott, nem voltak mellettem.

*Kit áltatunk?
Nem leszek az, akit akarnak
Nincsen többé kék, csak fekete
Voltak-e valaha mellettem?*

Bár mindenki hűségében kételkedem, Deacon, a gitáros valószínűleg a zenekar legkedvesebb tagja. Általában én vagyok az egyetlen, akit szid, és ez el is árulja, mennyire vagyok szerethető a többi taghoz képest.

– Elnézést! A színpad mögött valamelyik este beverte a fejét egy csőbe, úgyhogy adnunk kellett neki néhány bogyót, hogy lenyugtassuk. – Deacon megköszörüli a torkát, és beleszív a cigijébe. Egyikünk sem hajlandó betartani a szabályokat.

– Mindannyian különböző hatással vagyunk a zenekarra – szól Hardin, a basszusgitáros. Valószínű, hogy nem árt, ha Hardin és Deacon a közelemben van, hogy támogasson, vagy legalább megakadályozza, hogy elfajuljanak a dolgok. – Ezért működik olyan jól az egész – folytatja Hardin, és a Revved másik két tagjára mutat. – Revel képviseli a dallamos glamrockstílust, és szeret pucérkodni a színpadon, Cruz pedig a dobszólóit nyomja le a torkotokon.

Elönti az agyam az ideg. Általában nem vagyok ideges típus, de a zárt terek nyugtalanítanak. Mintha túl sok koffein került volna a testembe. Vagy túl kevés kokain, és nem tart ki ennek a szaros interjúnak a végéig.

– És te, Hardin? – kérdezi a DJ, és kerüli a pillantásomat. – Te mit képviselsz?

– Igen, te mit teszel hozzá a műsorhoz? – veti fel Cruz; felemeli az acélbetétes bakancsát, és oldalról belerúg Hardin térdébe.

Hardin felnevet, és elnyomja a cigijét Cruz bőrnadrágján.

– Egyértelműen én vagyok az ész.

– Baszd meg! – Cruz felugrik, és lesöpri a hamut. – Mi a fasz?

Kitör közöttük a káosz, én pedig feléjük intek a fejemmel.

– Na, mit gondolsz, Ted? Kijövünk egymással?

– A nevem nem Ted, hanem Tucker.

Felhorkanok.

– Ugyanaz.

Ted, bocs, Tucker Hardin felé fordul, aki épp hárítja Cruz esetlen támadását. Ha valaha bunyóra kerül a sor, Cruz lenne az utolsó, akire rábíznám a védelmemet. Úgy verekszik, mint egy lány. De tényleg. Ő egy kis puncsi. Az egyetlen, ami megvédheti, a magassága, és talán, hogy ki van varrva, így valószínűleg elijeszti azt a sok gyökeret, aki próbálkozna.

– Jó pár ember mondta már, hogy te vagy a huszonegyedik század Jimi Hendrix. Te is így gondolod?

Hardin felhorkan.

– Ki mondta ezt? Te?

Láthatóan nem én vagyok az egyetlen, akinek nincs jókedve.

– Mi a helyzet veled, Revel? – Tucker társa felém fordul. Csak most veszem észre, hogy az erős brit akcentussal beszélő alak egy nő. Lehet, hogy Angliában vagyunk? Tényleg fogalmam sincs, miért, de egész eddig azt hittem, hogy két faszi van velünk. Újabb ékes példája, hogy nem figyelek a környezetemre. – Azt mondják, hogy a kiadótok magas követelményeket támasztott, amikor megjelentetvétek a *Szókimondó tartalom* című albumot. Valami felkavaróbbat vártak, mint az előző lemezeket. Már az első héten listavezető lett, de ti nem féltetek attól, hogy talán nem lesz annyira sikeres? Elvégre jóval komorabb hangvételűek a szövegek, mint amit töletek megszokhattunk.

– Úgy nézek ki, mint akiben voltak kétségek? Örülten komorak vagyunk, és sokkal jobbak, mint bárki más ebben a szakmában. – Előrehajolok, rákönyökölök az asztalra, és rákacsintok. – Nem voltak. És kurvára lefogadom, hogy abban a percben letöltötted ezt a szart, ahogy kijött, nem igaz, tündérem?

A nő kihívóan megnyalja az ajkát, és elpirul a közvetlenül neki szegezett válaszon. Lefogadom, hogy ha a legközelebbi szekrényre böknék, ez a kis pina abban a másodpercben a farkamon teremne.

– Gondolod, hogy a közönség vágyik arra a kiszámíthatatlan énedre, amit már ismernek és megszoktak?

Kerülök minden társalgást, ami a múltamhoz vagy a viselkedésemhez vezet, vagy ahhoz, hogy mit gondolok. Higgyétek el nekem, így jobban járunk! Nem akarjátok tudni azt a bizarr káoszt, ami a fejemben kavarg. A legjobb, ha ezt mind elkerüljük. És hogy mire vágyom? Azt sem akarjátok tudni.

– Nem tudom, mire vágyik a közönség. Miért akarnának tudni bármit is rólam? Nem a zene a lényeg?

Cruz, a dobosunk rám néz, és megrázza a fejét, mintha azt mondaná, hogy fogjam be. De nem fogom be. Sosem szoktam. Nem vagyok az a fajta, aki csak úgy befogja.

Tucker felém biccent.

– Az a hír járja rólatok, hogy kiszámíthatatlanok és akaratosak vagytok a stúdióban.

– Mekkora kibaszott bölcsesség! – csattanok fel, és egy puffanással visszadőlök a székbe. – Tegyél már fel egy értelmes kérdést!

– Oké, legyen! Tavaly a Revved kiadott egy lemezt Hensley Shawval. Elárulod nekünk, hogy számíthatunk-e a jövőben még több duettre, figyelembe véve, hogy hivatalos források szerint szakítottatok?

– Mi a fasz? – Előrehajolok, megragadom a fehér galléros pólójánál fogva, és fojtogatni kezdem. – Ez egy szemét kérdés!

Felemeli a kezét, és megpróbálja ráfonni az enyémre, hogy enyhítsen a szorításomon. De nem engedem.

– Csak megpróbálsz rám ijeszteni, hogy elkerülhesd a választ. Így van, igaz? Kerülsz a választ?

Elmosolyodom.

Hadd mondjak el valamit magamról! A fickó teljesen félreérti a helyzetet. Azóta ingerelem az embereket, amióta betöltöttem a tizenhatodik évemet, és csatlakoztam egy zenekarhoz. Csak várj, előbb-utóbb halálba idegellek benneteket is.

Akartok egy példát?

Íme. Jól megfogom Tuckert, aztán keményen meglököm. Hátraesik, egyenesen a mögötte lévő falnak; a cuccai a földre hullanak.

– Baszd meg! – mondom neki, és egy kupac CD-t rúgok a falnak. Tucker megrázza a fejét.

– Előre látom, hogy fog alakulni az *Egy Hullámhosszon* turné, ha te is részt veszel rajta.

Egy Hullámhosszon? Mi a faszról beszél? Elfordulok, és Cruzra nézek, aztán Hardinra és Deaconre. Mind úgy merednek rám, ahogy általában mindenki más. *Nem mondtuk el neked, mert tudtuk, hogy úgylis kiakadsz.*

A szemükbe nézek, és követelem a választ.

– Miről beszél?

Vállat vonnak.

Ennyi. Elegem van ebből a baromságból. Kimegyek, mert megtehetem.

Liz elkap, amikor kiviharzom az ajtón.

– Nem bírsz ki egy napot anélkül, hogy ne csesztetnéd az embereket?

Zakatol a szívem. Eszembe jut, hogy számolhatnám a szívverésem, hogy eltereljem a figyelmemet.

– Nyilván nem. – Lerázom a kezét a dzsekimről, és eszelősen tapogatom a zsebemet egy újabb cigarettáért. Rágyújtok, szívok egy slukkot, majd rámosolygok.

– Mi az az *Egy Hullámhosszon?*

– Turnézni més – mormogja, és megrázza a fejét. Átnéz a vállam fölött a srácokra, akik kilépnek az ajtón, és Tuckerre, aki értelmetlen fenyegetésekkel dobálózik, miszerint a zenénket soha többé nem fogják leadni a rádiójukban. Faszság! A mi albumunk a listavezető. Ha ők nem játsszák a zenénket, az emberek azt a rádiót fogják hallgatni, amelyik igen. A kapzsiság felülírja a sértettséget.

Aztán észbe kapok, mit is mondott Liz. Egy turné. Úgy rémlik, épphogy csak túlvagyunk egyen.

– Milyen turné? Ki jön még, és milyen hosszú?

– Hét zenekar, négy hónap. Már beleegyeztél, Revel.

Kevéske megmaradt energiámmal kicsikarom magamból a választ.

– Biztos be voltam tépve.

– Nem lepne meg. Azt legalább tudod, melyik városban vagy?

– Halvány fingom sincs. – Borzalmas a memóriám. Nem tudom, honnan – mivel nem emlékszem –, de tisztában vagyok vele, hogy borzalmas. Valószínűleg fiatalkorom hozadéka, amikor még nem akartam emlékezni, kiegészítve a jelenlegi életstílusommal és azokkal a szerekekkel, amit néha elfogyasztok – így általában nem tudom felidézni a részleteket.

Önelégült vigyormra Liz csípősen odaszól.

– Értékelném, ha rám figyelnél, amikor beszélgetünk.

Rákacsintok.

– Néha figyelek.

– Nem igazán.

– Valljuk be, Liz-B, azért élsz, hogy emlékeztess!

– Nem éppen – mondja fintorogva. – Jobb dolgokkal is el tudnám ütni az időmet, mint hogy gardírozlak négyötötet.

Deacon erre kifakad:

– Engem ne vegyél egy kalap alá velük! Én felelősségtudó vagyok, nemsokára gyerekem is születik.

Hardin felnevet.

– Talán nem is egy.

A zenekar tagjai körém sereglenek, és Cruz nekidől Liz vállának.

– Mikor indulunk, Lizzy?

Kihúszom a telefonom a zsebemből, és megnézem az e-mailt, ami-
ben a turnémenedzserem valóban említette az utat. Kissé elhanyagoltam az e-mailek nézegetését.

Az életem egy színdarab, amiben nem osztottak rám szerepet. Csak ülök a többiekkel a közönség soraiban, és várom a következő jelene-
tet. Ez van, ha senki nincs melletted. Ez van, ha odaadod a szíved egy
nőnek, aki aztán kitépi azt a szart a mellkasodból, és elragadja, mint-
ha nem is a tiéd lett volna. Ez van, ha az álmaidat követed, hogy al-
koss valamit, aminek aztán ára van. Olyan ára, amit soha nem akar-
tam megfizetni. Olyan ára, ami mindig túl magas lesz.

Való igaz, itt van az e-mail a turné részleteiről. Átpörgetem a ze-
nekarok listáját, és találok is hármat, akiket ismerek, és akikkel tu-
dom, hogy nem fogok kijönni.

Hensley Shaw. Hazug, csaló kurva. Bekaphatja tövig.

Taylan Ash. A pophercegnő. Azt hihetnétek, hogy ő a hercegnő a sztoriban, de mindig van valaki, akinek a történetében mi vagyunk a gonoszok.

Breckin Thomas. Az ő golyói még nem szálltak le, amit igazol az énekhangja is.

Honnan szalajtották ezeket a popcsillagokat? Disneylandből?

Ha van ebben a szakmában olyan, akivel nem jövök ki, azok pont ők, és nagyon is jó okom van rá. Olyan, mintha összegyűjtöttek volna mindenkit, akivel az elmúlt pár évben vagy jártam, vagy összebalhéztam, és velük cipelnének el engem egy közös turnéra. Az egész egy időzített bomba, de szerintem éppen arra számítanak, hogy fel fog robbanni. A dráma szalagcímeket hoz magával, és ebben a szakmában a szalagcím a pénzzel egyenlő.

– Végigcsinálod a turnét, Revel – parancsolja Liz, amikor érzékeltet a szemöldökráncolást, ami azóta nem múlt el az arcomról, amióta kijöttünk a szállodából. – Nem számít, *ki* vesz részt rajta.

– Nem hiszem el, hogy azt gondoltad, részemről ez így oké. – Összecsattintom az állkapcsom, ahogy az adrenalinlöket gyomron üt.

Liz hajthatatlanul vág vissza:

– Lehet, hogy ez a te zenekarod, de a döntésnél minden tagot figyelembe vettem, nem csak téged.

A düh beveszi magát a csontjaimba, és kimasírozom a rádió stúdiójából.

Odakint fagyos levegő kínozza a tüdőmet, és bár megkönnyebbülés után áhítozom, talán fagyhalál képében, mégsem kapok semmit,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

csak a csontomig hatoló hideget. A szemem könnyezik a szélről, ami hírül adja, hogy változik az idő, és a tél sötét éjszakái már nincsenek is olyan messze.

Beszívom a füstös levegőt, és durván belefújom a levegőbe, mint ha egy olyan életet fújnék el magamtól, ami elől menekülni próbálok.

Látjátok azt a srácot, aki ott áll a csípős hidegben a dzsekijébe burkolózva? Az vagyok én. Revel Slade, a világ legnagyobb rockzenekarának énekese, akiben kérlelhetetlen düh tombol. Nem hinném, hogy tisztában van vele, miért hagyta egyáltalán, hogy évekig más irányítsa.